

kommercielle udnyttelse ikke burde kunne videreføres over kabelanlæg uden samtykke fra rettighedshaverne, eller at rettighedshaverne i det mindste burde bevare muligheden for i særlige tilfælde at kunne forbyde kabelspredning f.eks. af en film, som bringes i TV.

Ministeriet finder imidlertid ikke, at der er nogen reel mulighed for, at de enkelte kabelanlæg teknisk og administrativt kan imødekomme eventuelle ønsker fra de pågældende rettighedshaveres side om udeladelse af enkelte programenheder f.eks. en film, i den samlede programflade. Bestemmelsen i § 22 a indeholder derfor ikke undtagelsesbestemmelser af den nævnte art.

Til stk. 2 og 3

Efter stk. 2 har rettighedshaverne et lovsikret krav på vederlag for den spredning af beskyttet programstof, som kabelanlæggene frit kan foretage efter stk. 1 uden samtykke fra rettighedshaverne. Praktisk vil det ikke være muligt for de enkelte anlæg, der som oftest har karakter af private foreninger uden nogen særlig administration, at foretage afregning med de mange individuelle rettighedshavere, som er involveret i spredningen af de for anlægget tilgængelige programmer. Det foreslås derfor i stk. 3, at alle vederlagsrettigheder i forbindelse med kabelspredningen i Danmark skal kunne klare gennem én enkelt af ministeren for kulturelle anliggender godkendt fællesorganisation. Fællesorganisationen skal efter forslaget være bemyndiget til at varetage opkrævningen af vederlag for samtlige grupper af rettighedshavere, dvs. at organisationen – udover de egentlige ophavsrettigheder til litterære og kunstneriske værker efter lovens kap. I – også skal administrere de vederlagskrav, som udøvende kunstnere og grammofonpladeproducenter vil kunne gøre gældende, jfr. de i lovforslaget foreslåede ændringer til bestemmelserne i §§ 45 og 47 a.

Det samme gælder vederlagskrav, som f.eks. filmproducenter og radio- og fjernsynsselskaber kan dokumentere at have erhvervet ved aftale med de i programmerne medvirkende ophavsmænd og udøvende kunstnere eller på anden måde, f.eks. i kraft af ansættelsesforhold. Som tidligere berørt gælder det herudover særligt for radio- og fjernsynsforetagender, at deres udsendelser efter ophavsretslovens § 48, stk. 1, ikke uden foretagendets samtykke må udsendes af andre, hvadenten der er tale om trådløs udsendelse eller udsendelse over kabelanlæg. Med hensyn til den nærmere udøvelse af radiofoniernes senderet efter § 48 henvises til

lovforslagets nr. 13. Efter dette forslag vil det i § 54 omhandlede nævn have mulighed for at gribe regulerende ind, hvis et radio- eller fjernsynsforetagende uden hensyn til foreliggende almene samfundsinteresser skulle nægte at give tilladelse til kabelviderspredning af foretagendets udsendelser eller stille urimelige vilkår for en sådan viderspredning. I det omfang et radio- eller fjernsynsforetagende skulle gøre en tilladelse efter ophavsretslovens § 48 betinget af vederlag følger det af lovforslagets nr. 13, at også et sådant vederlagskrav, som ikke er begrundet i en ved aftale eller på anden måde erhvervet ophavsret, kun kan gøres gældende gennem den i § 22 a, stk. 3, nævnte fællesorganisation. Varetagelsen af de omtalte producentrettigheder inden for en enkelt fællesinstitution, f.eks. COPY-DAN, vil nødvendiggøre, at der gennemføres bestemmelser, der indebærer, at kunstnerorganisationerne indrømmer sådanne rettigheder en rimelig medindflydelse i den overordnede ledelsesstruktur, som må fastlægges for den nye forvaltningssektor.

Med forslaget om en centraliseret rettighedsclearing har det været forudsat, at fællesorganisationen i forhold til det enkelte kabelanlæg søger fastlagt et samlet afgiftsbeløb afpasset efter det antal af programmer, som spredes over anlægget. Fordelingen af det opkrævede vederlag bør være kabelanlæggene uvedkommende. Vederlagsfordelingen bør ske efter internt i fællesorganisationen vedtagne fordelingsnormer, som fastsættes i samarbejde med tilsvarende institutioner i andre lande, hvis rettighedshavere efter Danmarks internationale forpligtelser har krav på at få del i det opkrævede vederlag. Vederlagsfordelingen bør med fradrag af administrationsomkostninger af organisationen såvidt muligt søges gennemført i form af individuel afregning på samme måde, som det i dag sker på komponistområdet inden for selskabet KODA. En gennemførelse af den foreslåede fælles rettighedsforvaltning på kabelområdet vil i øvrigt nødvendiggøre en mindre begrænsning i KODAs virkeområde, således som det er fastlagt ved den af kulturministeriet i henhold til lov af 14. februar 1935 om Det kgl. Teater og om oprettelsen af en kulturel fond udstedte eneretsbevilling. Det samme gælder for de koncessioner, som ministeriet har udstedt til selskaberne KODA-DRAMATIK og DRAMA-RET, som varetager rettighedsforvaltningen af visse dramatiske og musikdramatiske værker.

Størrelsen af det samlede vederlag for programspredningen over det enkelte kabelanlæg bør efter ministeriets opfattelse afpasses efter de aftaler, som